

Marci naplója VI. - Én nem tudom mi ez, de jó nagyon...

Marci naplója VI. - Én nem tudom mi ez, de jó nagyon...

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Hát ez most igazi macskakaparás lesz. Gyorsan leírom, mi történt, aztán futok ki megint a kertbe. Látnom kell őt!

Tulajdonképpen nincs is semmi fontos dolgom. De egyszerűen nem tudok egy helyben üldögélni, még a naplóiráshoz is türelmetlen vagyok. Legszívesebben csak a teraszon üldögélnék és énekelnék! Hogy mindenki hallja, mi történt velem.

Az igazat megvallva: magam sem tudom, mi történt velem. Laura és Péter sokat nevetnek, összenéznek, mosolyognak. Azt mondják, szerelmes vagyok. Sőt, azt is hallottam, hogy Laura szemrehányást tett Péternek, ő már nem is udvarol olyan kedvesen és odaadóan, mint ahogy én teszem a szépet.

Én például gyönyörűen dalolok, mély és alacsony regisztereken egyaránt. Bár Lauráéknak az énekem annyira nem tetszik. Ha dalra fakadok vagy behajkurásznak a lakásba, vagy éppen fordítva, kitessékelnek a kertbe. Úgy látszik, ők is össze vannak zavarodva. Az egész úgy kezdődött, hogy egyik hajnali sétámon megéreztem a világ legcsodálatosabb illatát. Ez a szag anyukámra emlékeztetett, a lánytestvéreim melegére, de mégsem megnyugtató volt, hanem izgató és csábító. Megbűvölten mentem a csodálatos aroma után, ami úgy lengett a levegőben, mint a lassan leszálló virágszirom. A szívem mélyén tudtam én, hogy ez egy másik macskától származik, de el nem tudtam képzelni, hogy a sok, most már ismerős cicaszag között egy ilyen csodálatos parfüm is létezhet. Mentem, magasra tartott orral, kimerevített lábakkal, kicsit púpozva és felborzolt szőrrel, hogy felkészüljek a találkozásra. Aztán egyszer csak megláttam őt! A világ legszebb cicáját. Ilyen szép macskalányt még soha életemben nem láttam, pedig anyukám kiállításokon nyert egy csomó díjat és a testvéreim is csinos állatkák. De Ő..., ő olyan volt, mintha a macskaságot

egy tökéletes testbe sűrítették volna. Háttal ülve nekem mosakodott. Fényes szőréen, az ezüst szálakon játszott a nap, a sötét csíkok a bundáján bársonyként ragyogtak. A fejét nemesen tartotta, egyenes háttal ült, mancsát laza mozdulatokkal emelgette, ahogy pompás füleit tisztogatta. Tudnia kellett, hogy ott állok a kerítés tetején és őt bámulom, mégsem fordult hátra. Csak kecsesen és látszólag elmélyülten mosakodott. Én nagy levegőt vettem és a lehető legcsábosabb hangomat hallatva köszöntem neki. Laura és Péter később erre a gyönyörű bűgásra azt mondták, olyan, mintha gerlének képzelném magam. A fákról fel is rebbent néhány tesze-tosza galamb, mire az én gyönyörű új ismerősöm lustán és elegánsan hátrafordult és felnézett. A világ legszebb, legzöldebb szemei néztek rám. A csodálatos szemöldökök alatt a pupillák összeszűkülve figyeltek egy hosszú másodpercig, majd tulajdonosuk kecsesen felállt, ásított, nagyot nyújtózkodott, és mire észbe kaptam, eltűnt a kerítés sövénye mögött.

Egy pillanatig csak bámultam utána. A világ legszebb cicája eltűnt ugyan, de csodálatos illata még most is ott lengett a levegőben. Azonnal utána vettem magam. Rohantam a szívemnek legkedvesebb szag után, át a sövényen, a tüskés bokrokon, felugrottam a legmagasabb tetőkre, hátracsapott fülekkel átkúsztam a rozsdás kerítések alatt, csak rohantam.

Alig tudtam lefékezni, mikor a nagy fekete kandúr elém toppant. Pedig éreznem kellett volna az orrommal, hogy már más macska úr területén járok, de hát még mindig kába voltam a csodálatos cicalány látványától. Az ismeretlen kandúr egyetlen, jól irányzott csapással a szemembe kapott, amit persze azonnal becsuktam és hátra is ugrottam, de az orromba heves fájdalom nyilallt. Ettől kicsit magamhoz tértem, és gyorsan visszafordultam, hogy ne keveredjek verekezésbe ezzel a nálam kétszer nagyobb, és kétszer dühösebb mini párduccal.

Szerencsém volt, mert a nagy fekete nem üldözött, de szívem hölgyének nyomát vesztettem. Megnyalogattam, letöröltem vérző orromat és elhatároztam, hazamegyek. A környék ismeretlen volt, ahol voltam, elkezdtem hát baktatni abba az irányba, ahol a kertünket sejtettem. Kétségbe voltam esve.

Szürkület volt, mire hazasántikáltam. A lábamat is meghúztam, a hátamat is felsértettem a nagy rohanásban. Szerencsére Laura már nagyon várt, és a hívó hangja után egész jól hazataláltam, bár most sokkal óvatosabban közlekedtem, mint mikor a lány után futottam. Péter szemügyre vette a sebet az orromon és a karcolást a hátamon és fertőtlenítette azonnal. Kicsit csípett, de mit bántam én! Nem zavar a fájdalom, még étvágyam sincs, csak álmodozom a gyönyörű cicalányról.

Azóta nem láttam őt! Éjjelente énekelek, hátha erre visszatalál hozzám, napközben peckesen, merev tagokkal járkálok a kertben, hátha éppen akkor toppan be. Megjelölök minden bokrot és sarkot, hogy tudja, itt megtalál engem, bűgő hangon hívogatom, talán ő is így talál vissza hozzám, ahogy én Laurához és Péterhez.

Biztos vagyok benne, hogy megint fogunk találkozni. Hiszen ez a cicalány éppen olyan, mint én. A sors egymásnak szánt minket!

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-vi-en-nem-tudom-mi-ez-de-j-o-nagyon>